

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

16 април 2015 година *

„Преюдициално запитване — Околна среда — Директива 2011/92/ЕС — Оценка на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда — Изграждане на търговски център — Обвързващо действие на административно решение да не се извършва оценка на въздействието върху околната среда — Липса на участие на обществеността“

По дело C-570/13

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Verwaltungsgerichtshof (Австрия) с акт от 16 октомври 2013 г., постъпил в Съда на 6 ноември 2013 г., в рамките на производство по дело

Karoline Gruber

срещу

Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten,

EMA Beratungs- und Handels GmbH,

Bundesminister für Wirtschaft, Familie und Jugend,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: T. von Danwitz, председател на състава, C. Vajda, A. Rosas, E. Juhász (докладчик) и D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: K. Malacek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 октомври 2014 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за г-жа Gruber, от W. List, Rechtsanwalt,
- за EMA Beratungs- und Handels GmbH, от B. Peck, Rechtsanwalt,
- за австрийското правителство, от C. Pesendorfer, в качеството на представител,

* Език на производството: немски.

— за Европейската комисия, от G. Wilms и L. Pignataro-Nolin, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 13 ноември 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 11 от Директива 2011/92/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда (ОВ L 26, 2012 г., стр. 1).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-жа Gruber, от една страна, и Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten (наричан по-нататък „UVK“), EMA Beratungs- und Handels GmbH (наричано по-нататък „ЕМА“) и Bundesminister für Wirtschaft, Familie und Jugend (министърът на икономиката, семейството и младежта), от друга страна, по повод на решение, с което се разрешава изграждането и експлоатацията на търговски център в парцел, намиращ се в съседство с поземлен имот, собственост на г-жа Gruber.

Правна уредба

Международното право

- 3 Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда (наричана по-нататък „Орхуската конвенция“) е одобрена от името на Европейската общност с Решение 2005/370/ЕО на Съвета от 17 февруари 2005 г. (ОВ L 124, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 201).

- 4 Член 9, параграф 2 от тази конвенция гласи:

„2. В рамките на своето национално законодателство всяка страна осигурява на членовете на заинтересованата общественост,

- а) които имат достатъчен интерес, или
- б) чието право е нарушено, ако административно-процесуалното право на страната го изисква като предпоставка, достъп до процедура за обжалване пред съда и/или друг законово установен независим и безпристрастен орган, за да оспорва по същество и от процедурна гледна точка законността на всяко решение, действие или пропуск в съответствие с разпоредбите на член 6 и в случаите, когато е предвидено от националното законодателство и без да се засяга прилагането на разпоредбите на параграф 3 по-долу, други разпоредби на тази конвенция.

Какво представлява достатъчен интерес и нарушение на дадено право се определя в съответствие с изискванията на националното право, и съобразно целта за предоставяне на заинтересованата общественост на широк достъп до правосъдие в рамките на тази конвенция. За тази цел заинтересоваността на всяка неправителствена организация, отговаряща на

условията, посочени в член 2, параграф 5, се счита за достатъчна за целите на точка (а) по-горе. За тези организации също се счита, че имат права, които могат да бъдат нарушени, за целите на точка (б) по-горе.

Разпоредбите на този параграф не изключват възможността за предварителна процедура на обжалване пред административен орган и не засягат изискването за изчерпване на процедурите за обжалване по административен ред преди отнасянето към съда, когато съществува такова изискване в националното право“.

Правото на Съюза

- 5 Съображение 5 от Директива 2003/35/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 26 май 2003 година за осигуряване участието на обществеността при изготвянето на определени планове и програми, отнасящи се до околната среда и за изменение по отношение на участието на обществеността и достъпа до правосъдие на Директиви 85/337/ЕИО и 96/61/ЕО на Съвета (ОВ L 156, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 10, стр. 8) предвижда следното:

„На 25 юни 1998 г. Общността подписа Конвенцията на ИКЕ-ООН за достъпа до информация, участието на обществеността във вземането на решения и достъпа до правосъдието по проблеми на околната среда (Конвенцията от Архус). Правото на Общността следва да бъде правилно приведено в съответствие с тази конвенция с оглед на нейното ратифициране от Общността“.

- 6 В член 1, параграф 2, букви г) и д) от Директива 2011/92 се съдържат следните определения:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[...]

- г) „общественост“ означава едно или повече физически или юридически лица и, в съответствие с националното законодателство или практика, техните сдружения, организации или групи;
- д) „заинтересована общественост“ означава обществеността, която е засегната или може да бъде засегната, или се интересува от процедурите за вземане на решения в областта на околна среда, посочени в член 2, параграф 2. За целите на това определение неправителствените организации, които подкрепят опазването на околната среда и отговарят на всички изисквания съгласно националното право, се счита, че имат интерес“.
- 7 В член 2 от тази директива се предвижда следното:
- „1. Държавите членки приемат всички необходими мерки, за да гарантират, че преди да бъдат одобрени, проектите, които биха могли да окажат значително въздействие върху околната среда, *inter alia*, поради своя характер, мащаби или местоположение, са предмет на изискването за получаване на разрешение за осъществяване и на оценка относно тяхното въздействие. Тези проекти са дефинирани в член 4.

2. Оценката на въздействието върху околната среда може да се обедини с други съществуващи процедури за издаване на разрешения за проекти в държавите членки или, ако няма такива, може да се обедини с други създадени процедури или с процедури, които следва да бъдат създадени в съответствие с целите на настоящата директива.

3. Държавите членки могат да предвидят единна процедура, която да изпълнява изискванията на настоящата директива и изискванията на Директива 2008/1/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 януари 2008 г. за комплексно предотвратяване и контрол на замърсяването [ОВ L 24, стр. 8].

[...]“.

8 Съгласно член 4 от Директивата:

„1. При спазването на член 2, параграф 4 проектите, изброени в приложение I, подлежат на оценка в съответствие с членове 5—10.

2. При спазването на член 2, параграф 4 за проектите, изброени в приложение II държавите членки вземат решение относно това, дали проектът да бъде предмет на оценка в съответствие с разпоредбите на членове 5—10. Държавите членки определят това чрез:

- а) разглеждане на всеки отделен случай, или,
- б) прагове или критерии, определени от държавата членка.

Държавите членки могат да решат да прилагат и двете процедури, посочени в букви а) и б).

3. Когато се извършва оценка на всеки отделен случай или се въвеждат прагове или критерии за целите на параграф 2, се вземат под внимание съответните критерии за подбор, посочени в приложение III.

4. Държавите членки правят необходимото, за да се уверят, че решението на компетентните органи съгласно параграф 2 е направено обществено достояние“.

9 Член 11 от Директива 2011/92 гласи следното:

„1. Държавите членки гарантират, че в съответствие със съответната национална правна система членовете на заинтересованата общественост:

- а) които имат достатъчно интерес, или по друг начин;
- б) които твърдят, че е нарушено право, когато административно-процесуалното право на държавата членка изисква това като предварително условие,

имат достъп до процедура за преразглеждане пред съд или друг независим и безпристрастен орган, установен със закон, да оспорват материалната или процесуалната законосъобразност на решения, действия или бездействия, които са предмет на разпоредбите на настоящата директива за участие на обществеността.

2. Държавите членки определят на какъв етап могат да се оспорват решения, действия или бездействия.

3. Какво представлява достатъчен интерес и нарушаване на право се определя от държавите членки в съответствие с целта да се даде широк достъп до правосъдие на заинтересованата общественост. За тази цел интересите на всяка неправителствена организация, отговаряща на посочените в член 1, параграф 2 изисквания, се считат за достатъчни за целите на параграф 1, буква а) от настоящия член. Такива организации също се считат, че могат да притежават права, които да бъдат обект на нарушение по смисъла на параграф 1, буква б) от настоящия член.

4. Разпоредбите на настоящия член не изключват възможността от процедура за предварително преразглеждане пред административен орган и не засягат изискването за изчерпване на административните процедури за преразглеждане преди преминаването към съдебни процедури за преразглеждане, ако съществува такова изискване съгласно националното право.

Всяка подобна процедура следва да бъде справедлива, безпристрастна, своевременна и да не бъде възпрепятстващо скъпа.

5. За да се увеличи ефективността на разпоредбите на настоящия член, държавите членки гарантират, че на обществеността е предоставена практическата информация относно достъпа до административни и съдебни процедури за преразглеждане“.

Австрийското право

- 10 Член 3, параграф 7 от австрийския Закон за оценка на въздействието върху околната среда (Umweltverträglichkeitsprüfungsgesetz) в приложимата му в главното производство редакция (BGBl I № 87/2009, наричан по-нататък „UVP-G 2000“) предвижда:

„По искане на кандидата за проекта, на участващ орган или на омбудсмана за околната среда (Umweltanwalt) органът установява дали за даден проект трябва да бъде извършена оценка на въздействието върху околната среда съгласно настоящия федерален закон [...]. Първа и втора инстанция се произнасят съответно с решение в срок от шест седмици. Качеството на страна притежават кандидатът за проекта, участващите органи, омбудсманът за околната среда (Umweltanwalt) и засегнатата община. [...] Основното съдържание на решенията, включително основните мотиви, се оповестяват по подходящ начин от органа или се осигурява достъп на обществеността до тях. Засегнатата община може да обжалва решението пред Verwaltungsgerichtshof [Върховен административен съд]. [...]“.

- 11 Запитващата юрисдикция уточнява, че след осъществяването на фактите, предмет на разглеждане на висящото пред нея дело, UVP-G 2000 е бил изменен със закон (BGBl. I № 77/2012), с който в член 3 е добавен нов параграф 7а, за да се даде право на акредитирани организации за опазване на околната среда да обжалват отрицателни констативни решения относно оценката на въздействието върху околната среда.

- 12 Член 74, параграф 2 от Кодекса за упражняването на професионална дейност в областта на занаятите, търговията и промишлеността (наричан по-нататък „Gewerbeordnung“) от 1994 г. предвижда следното:

„2) Изграждането и експлоатацията на търговски или промишлени съоръжения се допуска само с разрешение на компетентния орган, когато поради използването на машини и апаратура, начина на експлоатацията им, оборудването им или по друг начин те са в състояние да:

1. породят риск за живота или здравето на съседите, тяхната собственост или други техни вещи права, [...]
2. причинят неудобства на съседите поради миризми, шум, дим, прах, вибрации или по друг начин [...]“.

- 13 Съседи по смисъла на член 75, параграф 2 от Gewerbeordnung са всички лица, за които изграждането, съществуването или експлоатацията на съоръжението би могло да породи риск или неудобства, да засегне собствеността им или други вещи права.

- 14 Член 77, параграф 1 от Gewerbeordnung предвижда, че „[p]азрешение за съоръжението се издава, ако [...] може да се очаква, че [...] ще бъдат избегнати предвидимите с оглед на обстоятелствата на отделния случай рискове по смисъла на член 74, параграф 2, точка 1, а неудобствата, уврежданията или неблагоприятните въздействия по смисъла на член 74, параграф 2, точки 2—5 ще бъдат ограничени до приемливо ниво“.
- 15 Съгласно член 356, параграф 1 от Gewerbeordnung, ако се насрочва присъствено заседание, органът трябва да уведоми съседите за предмета, времето и мястото на заседанието, както и за условията за запазване на качеството им на страни.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 16 На 21 февруари 2012 г. въз основа на Gewerbeordnung UVK издава на ЕМА разрешение за изграждане и експлоатация на търговски център в Klagenfurt am Wörthersee (Австрия) с използваема площ от 11 437,58 m² в парцел, намиращ се в съседство с поземлен имот, собственост на г-жа Gruber.
- 17 Г-жа Gruber подава жалба за отмяна на споменатото решение пред запитващата юрисдикция, като посочва по-специално че издаването на това разрешение е трябвало да бъде поставено в зависимост от извършването на оценка на въздействието върху околната среда (наричана по-нататък „ОВОС“) по UVP-G 2000.
- 18 В подкрепа на жалбата си тя се позовава на незаконосъобразността на констативното решение в областта на ОВОС на правителството на провинция Каринтия от 21 юли 2010 г., в което на основание член 3, параграф 7 от UVP-G 2000 се приема, че за разглеждания проект не следва да се извършва ОВОС.
- 19 Според повдигнатите от г-жа Gruber на 8 март 2011 г. възражения, това констативно решение в областта на ОВОС било спорно предвид неточността на данните и на стойностите, които са възприети, за да се установи липсата на риск за здравето, свързан с посочения търговски център. Освен това г-жа Gruber, която нямала право да обжалва този вид решение в качеството си на съсед, била посочила на запитващата юрисдикция, че копие от него ѝ било връчено едва след неговото приемане.
- 20 UVK твърди, че констативното решение в областта на ОВОС е влязло в сила, тъй като не е било оспорено в сроковете за обжалване от лицата, които имали право на това. Според UVK предвид обвързващото действие на това решение той трябва да го спазва и не може да извършва никаква преценка на съдържанието му в процедурата по издаване на разрешение.
- 21 Запитващата юрисдикция уточнява, че макар Gewerbeordnung да дава възможност на съседите да повдигат възражения в хода на процедурата за издаване на разрешение за изграждане и експлоатация на търговски или промишлени съоръжения или да подават жалби срещу окончателното решение за изграждане и експлоатация, когато това съоръжение поставя в опасност живота, здравето или собствеността им, при все това те не могат да подават пряко жалба срещу предварителното решение на правителството да не извършва ОВОС за посоченото съоръжение.
- 22 Запитващата юрисдикция посочва, че член 3, параграф 7 от UVP-G 2000 запазва единствено за кандидата за проекта, участващите органи, омбудсмана за околната среда и засегнатата община качеството на страна, а оттам и възможността за встъпване в хода на процедурата по изготвяне на констативното решение в областта на ОВОС и за обжалване на това решение.

- 23 Запитващата юрисдикция обяснява, че макар съседите на проекта като г-жа Gruber да нямат качеството на страни в процедурата, която приключва с издаването на констативното решение в областта на ОВОС, те, както и националните органи и юрисдикции, са обвързани от подобно решение, което е влязло в сила.
- 24 Запитващата юрисдикция изпитва съмнения относно съвместимостта с правото на Съюза на обвързващото действие на констативните решения в областта на ОВОС в последващите процедури.
- 25 При тези условия Verwaltungsgerichtshof решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) [Допуска] ли се правото на Съюза, и по-специално Директива 2011/92 [...], и в частност член 11 от нея, национална правна уредба, съгласно която решението, с което се установява, че не се изисква извършване на [ОВОС] за определен проект, има обвързващо действие и по отношение на съседите, които не са притежавали качеството на страна в предшестващото установително производство, и може да им бъде противопоставено в последващата процедура за издаване на разрешение, макар те да могат да повдигат възражения срещу проекта в рамките на посочената процедура за издаване на разрешение (т.е. в главното производство в смисъл, че въздействието на проекта застрашава живота, здравето или собствеността им или води до значителни неудобства за тях поради миризми, шум, дим, прах или вибрации)?
- 2) При утвърдителен отговор на първия въпрос, изисква ли правото на Съюза, и по-специално Директива 2011/92, ако тя се приложи пряко, да се отрече наличието на посоченото в първия въпрос обвързващо действие?“.

По преюдициалните въпроси

- 26 В самото начало следва да се изтъкне, че г-жа Gruber е подала жалба срещу решение на UVK от 21 февруари 2012 г. На тази дата Директива 2011/92 вече е била влязла в сила. Следователно тя намира приложение в настоящото дело.
- 27 При все това в рамките на тази жалба г-жа Gruber оспорва по същество констативното решение в областта на ОВОС, прието на 21 юли 2010 г. от правителството на Провинция Каринтия. Ето защо за преценката на нейното правно положение към тази дата би могла да бъде взета предвид и Директива 85/337/ЕИО на Съвета от 27 юни 1985 година относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната (ОВ L 175, стр. 40; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 1, стр. 174), изменена с Директива 2003/35.
- 28 Във всички случаи разпоредбите от Директива 85/337 и Директива 2011/92, които са или биха могли да бъдат релевантни в настоящото дело, са по същество идентични. Всъщност разпоредбите на членове 1, 2, 4 и 11 от Директива 2011/92, цитирани в точки 6—9 от настоящото решение, съответстват на разпоредбите на членове 1, 2, 4 и 10а от Директива 85/337.
- 29 Със своите два преюдициални въпроса, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 11 от Директива 2011/92 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, съгласно която административното решение, с което се установява, че не се изисква извършване на ОВОС за определен проект, има обвързващо действие по отношение на съседите като г-жа Gruber, които не са имали право да обжалват това решение.

- 30 Следва да се припомни, че съгласно член 11, параграф 1 от Директива 2011/92 държавите членки гарантират, че в съответствие със съответната национална правна система членовете на „заинтересованата общественост“, които или имат достатъчен интерес, или твърдят, че е нарушено дадено право, когато административно-процесуалното право на държавата членка изисква това като предварително условие, имат достъп до процедура за преразглеждане, за да оспорват материалната или процесуалната законосъобразност на решения, действия или бездействия, които са предмет на разпоредбите на Директива 2011/92.
- 31 Съгласно определението, съдържащо се в член 1, параграф 2 от Директива 2011/92, „заинтересована общественост“ означава обществеността, която е засегната или може да бъде засегната, или се интересува от процедурите за вземане на решения в областта на ОВОС.
- 32 От горепосоченото следва, че не всички физически или юридически лица или организации, попадащи в рамките на това понятие за „заинтересована общественост“, трябва да разполагат с право на обжалване по смисъла на член 11, а само тези, които имат достатъчен интерес или твърдят, че е нарушено дадено право.
- 33 Член 11, параграф 1 от Директива 2011/92 предвижда две хипотези, що се отнася до условията за допустимост на жалбите на членовете на „заинтересованата общественост“ по смисъла на член 1, параграф 2 от тази директива. Така допустимостта на жалбите може да се обуславя от наличието или на „достатъчен интерес“, или на „нарушаване на право“, в зависимост от това дали националното законодателство предвижда едното или другото от тези условия (вж. в този смисъл решение *Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen*, C-115/09, EU:C:2011:289, т. 38).
- 34 Както следва от съображение 5 от Директива 2003/35, с цел Директива 85/337 да бъде „правилно“ приведена в съответствие с Орхуската конвенция, член 10а, първа алинея от Директива 85/337, на който съответства член 11, параграф 1 от Директива 2011/92, възпроизвежда по почти идентичен начин текста на член 9, параграф 2, първа алинея от тази конвенция и следователно трябва да се тълкува в светлината и с оглед на целите на посочената конвенция (вж. в този смисъл решение *Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen*, C-115/09, EU:C:2011:289, т. 41).
- 35 В съответствие с указанията, съдържащи се в Ръководството за прилагане на Орхуската конвенция, които Съдът може да се вземе предвид при тълкуването на член 11, параграф 1 от Директива 2011/92 (вж. в този смисъл решение *Solvay* и др., C-182/10, EU:C:2012:82, т. 28), двете възможности относно допустимостта на посочените в член 9, параграф 2, първа алинея от тази конвенция жалби представляват средства, които са еквивалентни с оглед на различията между правните системи на страните по тази конвенция и целят да стигнат до един и същи резултат.
- 36 Член 11, параграф 3 от Директива 2011/92 предвижда, че в съответствие с целта да се предостави широк достъп до правосъдие на заинтересованата общественост, държавите членки определят какво представлява „достатъчен интерес“ и „нарушаване на право“. В това отношение съгласно член 9, параграф 2, втора алинея от Орхуската конвенция определянето на достатъчния интерес и нарушението на дадено право се извършва „в съответствие с изискванията на националното право, и съобразно целта за предоставяне на заинтересованата общественост на широк достъп до правосъдие“. При съблюдаване на тази цел прилагането на посоченото условие за допустимост попада в рамките на националното право.
- 37 Следва също да се припомни, че при липсата на установени от правото на Съюза правила в тази област, задача на правния ред на всяка държава членка е да се посочат компетентните юрисдикции и да се определят процесуалните правила за производствата, предназначени да гарантират защитата на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза, като посочените правила не трябва да са по-неблагоприятни от правилата относно сходни съдебни

производства по вътрешното право (принцип на равностойност) и не трябва да правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правния ред на Съюза (принцип на ефективност) (решение *Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen*, C-115/09, EU:C:2011:289, т. 43).

- 38 Поради това държавите членки разполагат с широка свобода на преценка да определят какво представлява „достатъчен интерес“ и „нарушение на право“ (вж. в този смисъл решения *Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen*, C-115/09, EU:C:2011:289, т. 55 и *Gemeinde Altrip* и др., C-72/12, EU:C:2013:712, т. 50).
- 39 От самия текст на член 11, параграф 3 от Директива 2011/92, както и на член 9, параграф 2, втора алинея от Орхуската конвенция обаче следва, че границите на посочената свобода на преценка се поставят от необходимостта да бъде спазена целта за предоставяне на широк достъп до правосъдие на заинтересованата общественост.
- 40 Ето защо, макар да е възможно националният законодател по-специално да ограничи правата, на чието нарушение може да се позовава частноправен субект в рамките на съдебно производство по оспорване на решения, действия или бездействия по смисъла на член 11 от Директива 2011/92, само до публичните субективни права, т.е. до личните права, които според националното право могат да се квалифицират като публични субективни права (вж. в този смисъл решение *Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen*, C-115/09, EU:C:2011:289, т. 36 и 45), разпоредбите на този член, свързани с правото на жалба на членовете на обществеността, заинтересована от решенията, действията и бездействията, които попадат в приложното поле на тази директива, не могат да бъдат тълкувани стеснително.
- 41 В настоящия случай от преюдициалното запитване следва, че г-жа Gruber е „съсед“ по смисъла на член 75, параграф 2 от *Gewerbeordnung*, като това понятие включва всички лица, които изграждането, съществуването или експлоатацията на съоръжението би могло да изложи на опасности или неудобства, както и лицата, чието право на собственост или други вещни права биха могли да бъдат засегнати.
- 42 С оглед на текста на тази разпоредба е видно, че лицата, които попадат в рамките на понятието „съсед“, могат да бъдат част от „заинтересованата общественост“ по смисъла на член 1, параграф 2 от Директива 2011/92. Тези „съседи“ обаче разполагат с право на жалба единствено срещу разрешението за изграждане или експлоатация на съоръжение. Тъй като не са били страни в процедурата за установяване на необходимостта от извършване на ОВОС, те също не могат да оспорват това решение в рамките на евентуалната жалба срещу решението за издаване на разрешение. Така, като ограничава правото на жалба срещу решенията, с които се установява необходимостта от извършване на ОВОС за даден проект, единствено до кандидатите за проекта, участващите органи, омбудсмана за околната среда (*Umweltanwalt*) и засегнатата община, UVP-G 2000 лишава от това право на жалба голям брой частноправни субекти, включително по-специално „съседите“, които могат евентуално да отговарят на предвидените в член 11, параграф 1 от Директива 2011/92 условия.
- 43 Това почти общо изключване ограничава обхвата на посочения член 11, параграф 1 и поради това е несъвместимо с Директива 2011/92.
- 44 Поради това административното решение да не се извършва ОВОС, взето въз основа на подобна национална правна уредба, не може да попречи на частноправен субект, който е част от „заинтересованата общественост“ и отговаря на критериите, предвидени в националното право по отношение на „достатъчния интерес“ и евентуално на „нарушаването на право“, да оспори това административно решение в рамките на производство по обжалване, насочено или срещу това решение, или срещу последващо решение за издаване на разрешение.

- 45 Следва да се отбележи, че установяването на несъвместимостта на разглежданата в главното производство национална правна уредба с Директива 2011/92 не ограничава правото на държавата членка да определя какво в нейния национален правен ред представлява „достатъчен интерес“ или „нарушаване на право“, дори и по отношение на частноправните субекти, попадащи в рамките на „заинтересованата общественост“, включително съседите, които по принцип трябва да имат възможност да обжалват.
- 46 За да бъде допустима подадената от частноправен субект жалба, трябва да бъдат изпълнени критериите, предвидени в националното право и съответстващи на Директива 2011/92 по отношение на „достатъчния интерес“ или „нарушаването на право“, и това изпълнение трябва да бъде установено от националната юрисдикция. В такъв случай трябва да бъде прието за установено и че административното решение относно необходимостта от извършване на ОВОС няма обвързващо действие.
- 47 Въпреки свободата на преценка на държавите членки съгласно член 2, параграф 2 от Директива 2011/92, според който ОВОС може да се обедини с други съществуващи процедури за издаване на разрешения за проекти или, ако няма такива, може да се обедини с други процедури, които са в съответствие с целите на тази директива, следва да се припомни, че процедура като уредената по-специално в член 74, параграф 2 и член 77, параграф 1 от *Gewerbeordnung* не е от естество да удовлетвори изискванията, предвидени в правната уредба на Съюза относно ОВОС.
- 48 Видно е, че разпоредбите на *Gewerbeordnung* дават възможност на съседите да повдигат възражения в хода на процедурата за издаване на разрешения за промишлени или търговски съоръжения, когато реализацията на такова съоръжение крие риск за живота, здравето или собствеността им или води до неудобства за тях.
- 49 Такава процедура обаче е насочена основно към защитата на частните интереси на частноправните субекти и не преследва специфични екологични цели в интерес на обществото
- 50 Макар да е възможно процедурата за ОВОС да се обедини с друга административна процедура, от значение е, както изтъква генералният адвокат в точки 57 и 58 от своето заключение, в тази процедура да бъдат спазени всички изисквания по членове 5-10 от Директива 2011/92, което запитващата юрисдикция следва да определи. Във всички случаи членовете на „заинтересованата общественост“, които отговарят на критериите, предвидени в националното право относно „достатъчния интерес“ или евентуално „нарушаването на право“, трябва да могат да подават жалба срещу решение да не се извършва ОВОС в рамките на такава процедура.
- 51 Предвид гореизложеното на поставените въпроси следва да се отговори, че член 11 от Директива 2011/92 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, съгласно която административното решение, с което се установява, че не се изисква извършване на ОВОС за определен проект, има обвързващо действие по отношение на съседите, които нямат право да обжалват посоченото административно решение, при условие че тези съседи, част от „заинтересованата общественост“ по смисъла на член 1, параграф 2 от тази директива, отговарят на критериите, предвидени в националното право по отношение на „достатъчния интерес“ или „нарушаването на право“. Запитващата юрисдикция следва да провери дали това условие е изпълнено във висящото пред нея дело. Ако това е така, тя трябва да приеме за установено, че административното решение да не се извършва подобна оценка няма обвързващо действие по отношение на тези съседи.

По съдебните разноси

- 52 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Член 11 от Директива 2011/92/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, съгласно която административното решение, с което се установява, че не се изисква извършване на ОВОС за определен проект, има обвързващо действие по отношение на съседите, които нямат право да обжалват посоченото административно решение, при условие че тези съседи, част от „заинтересованата общественост“ по смисъла на член 1, параграф 2 от тази директива, отговарят на критериите, предвидени в националното право по отношение на „достатъчния интерес“ или „нарушаването на право“. Запитващата юрисдикция следва да провери дали това условие е изпълнено във висящото пред нея дело. Ако това е така, тя трябва да приеме за установено, че административното решение да не се извършва подобна оценка няма обвързващо действие по отношение на тези съседи.

Подписи